

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Joz 24, 1 – 18

Text: Joz 24, 15 – 16 *Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu." Lid odpověděl: "Jsme daleci tobo, opustit Hospodina a sloužit jiným bohům!"*

Počátkem týdne, kdy jsem připravoval toto kázání, jsem samozřejmě nevěděl, jaký výsledek přinese druhé kolo prezidentských voleb. Hledal jsem proto text, který bude na aktuálním dění pokud možno nezávislý. A tak zatímco spousta lidí v těchto dnech přemýšlela, kdo jim bude do budoucna sloužit za prezidenta této země, já jsem přemýšlel nikoliv, kdo bude sloužit mě, ale komu budu sloužit já. To je totiž v dnešním textu zcela zásadní rozdíl oproti volbě jakýchkoliv ústavních činitelů. Tedy, či sluha budu. A tak, bratři a sestry, komu chcete sloužit?

Myslím, že mnoho lidí by dnes odpovědělo, že nechtějí sloužit nikomu. Žijeme ve svobodné zemi, jsme svobodní občané, tak komu bychom ještě sloužili? A tady se biblický text naopak velmi těsně potkává a shoduje s dnešní dobou. Jozue, který klade svou naléhavou otázku i nám, totiž právě dokončil Mojžíšovo vyvedení Izraelců z otroctví, přivedl lid do svobodné země a svobodu svému národu v těžkých zápasech vybojoval. Izraelci jsou od této chvíle svobodný a hrdý národ. Proč tedy ta otázka, komu chcete sloužit? Stojí vůbec Izraelci před takovou volbou?

Možná, že ani Izraelci sami si tuto otázku dosud plně nepoložili. Měli by snad být někomu zavázáni službou? Vždyť kdo je víc než svobodný občan? Komu by se měli zodpovídat? A tak než Jozue položí svou provokativní otázku, předchází tomu dlouhá debata, při níž Hospodin trpělivě vysvětluje lidu, jak se věci mají a snaží se Izraelcům otevřít oči pro souvislosti, které jim možná dosud unikaly.

Jozue tedy shromáždil všechny izraelské kmeny do Šekemu. Svolal izraelské starší, představitele, soudce a správce, a postavili se před Bohem. A Bůh skrze Jozua s nimi rozmlouvá. Celá řeč by se dala shrnout do věty: Člověče, ohlédni se na ten kus cesty, který tvůj národ ušel a také na svůj život, který ty sám máš za sebou a uvažuj. Tvoji prapředkové také někomu sloužili. Nebylo to Hospodinu. Sloužili jiným bohům. Bohům často dost nemilosrdným, kteří vyžadovali značné lidské oběti, ale na druhou stranu poskytovali svým vyznavačům dosti nevázanou kultickou zábavu. Ale pak, říká Hospodin, jsem z těchto lidí vzal Abrahama a provedl jsem ho zemí, v níž nyní sídlíte i vy. Jeho potomstvo jsem rozmnožil. Pak jste se dostali do Egypta a stali se z vás otroci faraona. Ale já jsem vás odtamtud opět vyvedl na svobodu. Pak jste se zase dostali do úzkých, když před vámi bylo moře a za vámi egyptské vojsko. Ale i z toho jsem vás dostal ven. Pak jste dlouho šli pouští. Bojovali proti vám Emorejci. Ale zase jsem to byl já, kdo jsem vám je vydal do rukou. Vytrhl jsem vás z rukou Bileámových. Vydal jsem vám do rukou Emorejce, Perizejce, Kenaance, Chetejce, Girgašejce, Chivejce i Jebúsejce. Dal jsem vám zemi, na kterou jste nevynaložili žádnou námahu, města, která jste nestavěli, ale sídlíte v nich, vinice a olivovní, které jste nesázeli a přece z nich jíte. Tohle všechno musí Hospodin Izraelcům připomenout. Je to jedním slovem milost, že Izrael je tam, kde je.

Ale copak v našem životě je tomu jinak? Copak my jsme všechno získali jen vlastníma rukama? Vždyť celý lidský život je jedna velká milost. Je to milost za milostí. A jen pyšný a nadutý člověk si to nepřizná a nepřipustí. Nikdo z nás si sám sobě život nedal. Nedáváme si ani zdraví. To všechno jsou nezasloužené dary Boží milosti, které si nelze nárokovat ani zaplatit.

Kdo si to pokorně přizná, pochopí, že celý svůj život žije na dluh. Smyslem života je poznat, komu za všechny ty nezasloužené dary ve svém životě dlužíme. Komu jsme zavázáni svou vděčností a službou.

To vše nám Boží slovo musí nejprve připomenout, abychom pochopili, proč máme někomu sloužit. A dar poznání, že jde o Hospodina, je nakonec také jen jeho milost. Služba Hospodinu je službou radostné vděčnosti a oddané lásky. Je to něco zcela odlišného od jakékoliv služby jiným bohům a pánům.

Služba umělým božstvům mívá zcela jinou motivaci. V nejprimitivnější podobě to může být služba ze strachu. Motivem je tu strach před božím trestem. Třeba v podobě nepřátel. I samo křesťanství častokrát právě tímto způsobem chápalo službu Hospodinu. Anebo to může být služba typu „něco za něco“. Služba na komerčním základě. Já budu sloužit svým bohům, obětovat se pro ně, ale požaduji za to nějakou protihodnotu. Nemusí jít pochopitelně jen o božstva náboženská. Může to být vlastně cokoli, čemu obětujeme svůj život, svoji práci, svůj čas a peníze. Protože nám to něco přináší. Ať už pouhé uspokojení, emoční protihodnotu, sociální začlenění, lidské ocenění nebo i prostý hmotný zisk.

Takovou podobu má služba pohanská. Hospodin o ní říká, že takto sloužili otcové božstvům za řekou Eufratem a v Egyptě. Dodnes tak lidé slouží všemu možnému. Buď tak jednají zcela dobrovolně, nebo ani nepřemýšlí o tom, že mají možnost volby. Ale Jozue izraelský národ před takovou volbu staví: Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: Zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.

Někdo řekne: A není to jedno? Hospodin nebo baal, teismus či ateismus, západ nebo východ... Jak jsme už před chvílí řekli, jedno to není. Služba Hospodinu je něco zvláštního. Je totiž službou vděčnosti. Je splácením dluhu tomu, komu skutečně dlužíme a komu za vše vděčíme. Jiné motivy, přestože se také dovedou propašovat i do křesťanské zbožnosti a služby Bohu, nejsou skutečnou službou Hospodinu, ale spíše službou sobě samým, tedy službou vlastnímu egu jako falešnému božstvu. Službou, která slouží mně samotnému. Pak už je jen krůček k přesvědčení, že já jsem tím, komu má být pouze slouženo a je jen otázkou, kdo nebo co mi bude sloužit a jak.

Jouze svůj lid i nás staví před jinou volbu. Ne, kdo nebo co mi bude sloužit, ale komu a jak budu sloužit já. Zda božstvům, které si chci službou naklonit a získat pro sebe, nebo Hospodinu, který si naopak chce získat mě a mé srdce. A když si Hospodin získá mé srdce, třeba tím, že poznám, co všechno pro mě udělal a jakou milost mi v životě prokázal a prokazuje, pak už vím, koho budu volit. Pak se mohu směle přidat k Jozuovi a spolu s ním veřejně vyznat: Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu!

Modlitba: Ž 116, 12 – 19 *Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mne tolikrát zřastal? Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno. Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem. Velkou cenu má v Hospodinových očích oddanost jeho věrných až ke smrti. Hospodine, prosím, já jsem tvůj služebník, služebník tvůj, syn tvé služebnice. Ty jsi mi rozvázal pouta. Tobě obětuji oběť díky a budu vzývat Hospodinovo jméno. Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem, v nádvořích Hospodinova domu, Jeruzaléme, v tvém středu. Haleluja.*

Přímlovná modlitba: *Hospodine, slyš modlitby své církve. Před tvým trůnem v nebesích a před tváří Beránkovou stojí veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů oblečení v bílé roucho, palmové ratolesť v rukou a slouží ti dnem i nocí; a ty, který sedíš na trůnu, jsi jim zřástitou. Dej, ať i my zde na zemi ti sloužíme s vděčnou oddaností. Dej, ať se tvá dobrá vůle, kterou vládneš na nebi, stává skutečností i zde na zemi. Vždyť velké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý. Dej, ať ani my nezůstaneme stranou, ale vzdáváme ti slávu a čest. Dej, ať vždy zůstáváme těmi, jejichž kolena nepoklekla před Baalem a jejichž ústa ho nepolíbila. Ve jménu jediného Spasitele a našeho jediného Pána, Ježíše Krista, společně prosíme: Otče náš...*